

Oma muistini alkaa kelata -60 luvun puolivälistä jolloin arvatinkin Eelin tekemä keskimoottorivene oli sahattu poikki toimien verkkokoppina. Keskimoottori Vire oli toiminut veneen voimanlähteenä kirkonkyläreissuina ennen tien valmistumista. Haalistunut punaväri nousi veneen vesipinnan yläpuolelle yläosan ollessa vaalean turkoosia erotuksena sille, että muut veneet olivat tervattuja. Tervattu oli sekin Kallen valmistama haapavene, jolla tunsin olevansa kuin lastu laineilla. Tosin se vene ei tainnut olla enää omassa käytössä.

Omakäyttöveneinä oli Eelin värkkäämät identtiset nuottaveneet, joista ei ollut oikein verkkoveneiksi, vaikka kyllähän ne siihenkin raskassoutuksena taipuivat. Kerran niitä lainailivat myös Kettulan kansainvälisen työleiriläiset. Keposimmat kävelivät veneitten reunoilla eikä venneet hörpänneet. Lepposimmat kalastusreissut liittyy juuri noihin nuottaveneisiin ja nuottaamiseen, sillä sehän tehtiin tyynellä, jotta nähtiin missä muikkuparvet pistää. Tavanomaisin vetopaikka päättyi Taivalhiekkan edustalle.

Mutta nekin veneet lahoivat jokakevääisestä tervaamisesta huolimatta ja nuotta siirtyi pysyvästi orrelle. Kuitenkin Eeli taipui vielä näppäsemään verkkoveneen, minkä valmistumista sain katella alusta loppuun. Muut veneet oli tehty ennen syntymääni.

Se soutuvene totteli soutajaansa hyvin ja useimmiten sitä souti Mikko Taneli. Silloin kun kelit oli myöten, Eeli- ukki laski verkkonsa yksin myötätuuleen ja myös haki seuraavana aamuna verkkonsa yksin. Minun tehtäväksi rajottui kalastustouhuissa veneen soutaminen. Saaliiseen en kajonnut ennen kuin ruokapöydässä. Eeli- ukilla oli tapana saada kalaa eli verkot laskettiin paikkoihin, joista tuli kalaa ja voihan tuossa saaliin tulossa olla se vinha perä, että verkot oli järvessä useampi yö. Kalastuspaikoista ei ollut kovaa kilpailua.